

Ne Ministras, ne Premjeras, ne Prezidentas. Ir net ne mes patys. Tik medicinos darbuotojai: gydytojai, seselės, slaugės. Tik jie.

Žiniasklaidoje tarp specialistų, profanų, pagal pareigas prieinančių prie duomenų veikėjų tiesiog vyksta lenktynės, kas pirmesnis paskelbs apie naują atvejį; feisbukų ir komentarų išminčiai iš anksto skelbia apie naujus užsikrėtusius, apie jau esamas (ir slepiamas) viruso aukas, keiksnoja klaidą padariusius gydytojus. Spaudos konferencijose atkakliai prie sienos remiami informaciją teikiantys pareigūnai. Klausiantiems tiesiog gyvybiškai svarbu žinoti, ar apsikrėtėlis grįžo iš Kubos ar iš Arubos (na, koks jums/mums skirtumas?), kokios gydymo priemonės apsikrėtėliui taikomos (klausėjai patars geresnes? ar gal tai kaip nors padės apsisaugoti sveikiesiems?). Kai tardomi ministrai ir pareigūnai, galima kentėti, bet kai smaugiami praktikuojantys medikai, tai graudu darosi.

Aš tikiu, kad gydytojai išmano savo darbą, kad šiuo metu jie nesiprašo atostogų, nesikrato didesnio krūvio, kai reikia dirbti ir už karantinuotuosius, nors jie – žmonės, kurie mielai leistų laiką su savo artimaisiais, vaikais, tėvais, daugelis jų galėtų ramiai izoliuotis savo jaukiuose namuose, sodybose. Bet jie nedirba iš namų. Dirba kabinetuose, palatose, labiausiai iš visų rizikuodami užsikrėsti, pasirodę atlaikyti neatlaikomus krūvius. Ir kritikuojami, jau dabar didžiulės įtampos sąlygomis. O banga kyla didelė ir ilga.

Pamirškim partinius nesutarimus, norą reklamuotis, parodyti, kas čia kietesnis, gudresnis. Ne mokesčiai, pajamos, verslai ir versliukai dabar svarbiausi, o savo ir artimųjų sveikata ir gyvybė. Jei bus, kas mums padeda jas išsaugoti, visa kita atsikursim.

Klausinėtojų noras, reikalas ir teisė žinoti nėra absoliutūs. Pasak liaudies išminties, viską žinoti ir viską matyti turi būtent tik gydytojas. Kitiems gali tai būti ir nesveika. Tai arba pasitikim ir geriausia – absoliučiai – medikais, arba erzinkit juos, mokykit ir patarinėkit kaip žuviai plaukti. Ir gydykitės patys.

Pagarbiai

Vidmantas Miknius, neištirtas ligonis

P.S. Ir čia rašantis, ir kai kurie artimieji, ir daugelis šiuos žodžius skaitančių, jaunų ir pagyvenusių, – jei ne medikų pastangos ir gebėjimai – dabar jau būtume išėję amžino poilsio. Tai visus, ypač tuos, kurie džiaugiasi premijiniu gyvenimu, kviečiu pačius medikus klausti vienintelio – kaip galiu jums padėti? Ir visi turim progą pasakyti ačiū už suteiktą ir suteiksimą gyvenimo dieną.

